

MADÁRODÚK

Madaraink egy része odúköltő, vagyis idős fák nagyobb ágaiban és törzsében természetes módon képződő, vagy harkályok vájta odúkban költ. Városi mesterséges zöldterületeken, települések környezetében jelentkező természetvédelmi probléma, hogy az idősebb, odúképződésre, odúkészítésre alkalmas vastagságú fák állománya alacsony, vagy egyre inkább csökken, esetleg teljesen el is tűnt. A települési és település környéki, idősebb fákat is tartalmazó erdőfoltok, csoportot alkotó fasorok felaprózódása következtében ezeken a területrészeken az odúkészítő harkályfajok állománya is csökken. Emiatt napjainkban a leggyakoribb odúköltő madaraink a cinegék, verebek és seregélyek. Azonban ezen madárfajok is sokkal kisebb számban élnek a falvakban, városokban.

A mesterséges fészekodúk kihelyezésével ellensúlyozni lehet ezt a negatív hatást. Attól függően, hogy milyen madárfajokat szeretnénk megtelepíteni, a madarak igényeihez és testméretéhez alkalmazkodva kell különböző odúkat alkalmazni.

A tipikus, kerek röpnylású, harkály vájta madárodúk mesterséges változatait a berepülőnyílás és az alapterület nagysága alapján „A”, „B” és „D” típusba soroljuk. A „C” odúk a partfalak és sziklák hasadékaiban, üregeiben költő kistestű énekesmadárfajok megtelepítését szolgálják.

„B” ÉS „D” TÍPUSÚ ODÚK

A mesterséges odúk közül a „B” típusú a legszélesebb körben használt. Azon legalkalmazkodóképesebb, településeken is gyakori madárfajok kedvelik, melyek a hagyományostól eltérő és az alacsonyan elhelyezkedő fészkelőhelyeket keresik. Ilyen például a széncinege, a házi-és a mezei veréb, vagy a légykapó fajok. Hasonlóan rugalmas viselkedésű a seregély is, mely a nagyobb röpnylású és alapterületű „D” típusú odút foglalhatja el, akár alig méteres magasságban is.

